

Antidogma - Obama pirruszi gy?zelme I. rész

2013 január 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Romney megérdemelte, hogy vesztett, Obama nem érdemelte meg, hogy nyert. Röviden ez lehet az amerikai elnökválasztás summázata, hiszen a kampány során mindkét jelölt egyforma inkompetenciáról tett tanúbizonyságot korszakunk kihívásaival szemben.

Mindketten szüntelenül a múlt adataiból extrapoláltak anélkül, hogy képesek lennének felemelkedni a válság dimenziójához, amelyet csupán gazdasági és pénzügyi jelleg?nek tekintenek, de nem értik szociális, katonai és kulturális aspektusait.

Az általuk javasolt gazdasági „megoldásokat” ugyanazon pénzügyi oligarchia sugallja, amely valójában felel?s a válságért, és amely a népekre megszorító intézkedéseket kényszerít, miközben a bankjait közpénzekb?l szanálja.

Az Obama és környezete által elkövetett b?nöket sokáig már nem lehet a Fehér Ház sz?nyege alá söpörni, mert a világ egy példátlan kiterjedés? strukturális és stratégiai kataklizma küszöbén áll.

Tévedés lenne azt hinni, hogy Obama kevésbé veszélyes, mint Romney. Talán még veszélyesebb, csak éppen más módon. Kétségtelen persze, hogy ez utóbbival ellentétben ? legalább hagyni fog egy kis id?t, és mindenirányú intervenciós politikája nem fog olyan gyorsan a legbrutálisabb formájában megnyilvánulni, mint republikánus alteregója gy?zelme esetén történt volna. Ahogyan a nyugati és f?leg amerikai politikusok általában, Obama is m?vészi szinten gyakorolja a szofisztikát és a frazeológiát. Valójában azonban egyáltalán nem nyugtalankodik az Irán és vele együtt a világbékét fenyeget? izraeli kardcsörtetés miatt, és már teljesen behódolt a konfliktus logikájának, még ha momentán Washingtonban kétségtelenül szeretnék is elkerülni a nyílt háborút.

Napjainkban nem azért háborúznak, mert ez egy széls?séges helyzetb?l következ? elkerülhetetlen szükségszer?ség lenne, hanem mert úgy döntöttek, hogy háborúznak. Háborúra azért kerül sor, mert azt akarják, hogy bekövetkezzen. Azután minden csak álcázás kérdése. Márpedig úgy t?nik, hogy a döntés már megszületett. Amikor tehát Obama kijelenti, hogy „a diplomácia ideje korlátozott”, akkor ezt úgy kell érteni, hogy valójában már lejárt, és minden titkos kapcsolatfelvétel csak porhintésre szolgál. Így aztán tettetett ártatlansággal a világ képébe lehet mondani, hogy „mindent, még a lehetetlent is megpróbáltuk a béke megmentése érdekében, de hiába”.

Ki hihetné még, hogy az amerikaiak tisztességes kompromisszumra törekednek ebben a kérdésben? Az eddigi történelmi tapasztalatok alapján az angol–amerikai tárgyalások sohasem arra szolgáltak, hogy méltányos megoldást találjanak valamely válsághelyzetre, sokkal inkább arra, hogy diplomáciai úton elérjék a kapitulációt vagy el?készítsék a legjobb feltételeket a végs? rohamhoz. Mindezt azután, hogy az ellenséget módszeresen elszigetelték a nemzetközi és a bels? szintéren, a különböz? gazdasági/pénzügyi szankciókkal és kereskedelmi blokádokkal eléggé meggyengítették, aláásták a legitimitását és elvágták a népi támogatásától. Mindazonáltal a válság hatására az amerikai katonai doktrína is átalakult. Ma már szó sincs arról, hogy egyidej?leg többfrontos háborúkba bonyolódjanak, mint az utóbbi két évtizedben. A válság legfeljebb egyetlen hadm?veleti területet tesz lehet?vé. Márpedig mindent tekintetbe véve Szíria és Irán egyetlen frontot és két különböz? fázist alkot, az USA és

az EU által az iszlám köztársaság fokozatos megfojtására alkalmazott intézkedések pedig kétségtelenül háborús cselekmények, még ha ez egy álcázott háború is, amelynek a kollaboránsmédia sohasem mondja ki a nevét.

Obamának egy darabig még a közvetett konfrontáció politikáját kell folytatnia, amely olyan jól sikerült neki mindeddig a dróntámadásokkal, célzott likvidálásokkal és felforgató akciókkal Jemenben és Szomáliában, Líbiában és Szíriában… Ugyanakkor interkontinentális szinten és lopakodva folytatódik az alattomos konfrontációs politika Oroszországgal, nemcsak Közel-Keleten, a szíriai „polgárháború” álcája alatt, hanem az amerikai csillagháborús megszállottság következtében potenciális csatatérré változott Európában is, mint a hidegháború idején. Egészen addig a napig, amikor Moszkva úgy dönt, hogy betelt a pohár, és megsemmisíti a „rakétavédelmi pajzs” európai bástyáit, amelyeket a Pentagon telepített a határaira.

Obama személye bizonyos értelemben korszakunk jelképévé vált. B?re színe ugyanis sajnálatos módon összezavarta a lelkeket. Sok hátrányos helyzet? és frusztrált egyén számára a sötét pigmentáció az ún. gondoskodó állam (Welfare State) garanciája, amely az egyéni hiányosságokat – nevezetesen a képesség, a felel?sségvállalás és az er?feszítés hiányát – szubvenciókkal próbálja korrigálni, miközben az Obamát újraválasztó kisebbségek szemében a „fehér” testesíti meg a keménységet, a diszkriminációt, a mohóságot és az egotista individualizmust. Nyilvánvalóan a konzervatívok sem mentesek ett?l a szemiotikai slendriánságtól, amely a négerséget a progresszív, utópista és újraelosztó (mármint a dolgos fehéreket adókkal kiszipolyozó és jövedelmüket a henye kisebbségek javára „átcsoportosító”) baloldallal társítja. A tapasztalat és a tények azonban megcáfolják ezt az egyenletet.

Csak a gépies képzettársításokra kondicionált tömegek és az intellektuálisan eltunyult pszeudoelitek nem látják, hogy az Obama–Romney páros esetében a b?rszínnek egyáltalán nincs jelent?sége. Kettejük személyében ugyanazon termék különböz? csomagolású, de csaknem ugyanolyan összetétel? változata vívott – a végeredményt tekintve teljesen virtuális – konkurenciaharcot, akárcsak a Coca és a Pepsi. Ebb?l a perspektívából a „fehér Amerika” semmit sem vesztett azzal, hogy nem Romney gy?zött, amivel a választási színjátékot bojkottáló 85 millió fehér nyilván nagyon is tisztában volt. Az európai származású többség tehát most is hallgatott, mert valójában már legalább egy évszázada ki van rekesztve a szövetségi szint? valós hatalomgyakorlásból, és csak az er?s libertárius/anti-etatista vagy individualista irányzatokon keresztül nyilvánul meg a közéletben.

(folytatjuk)

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló